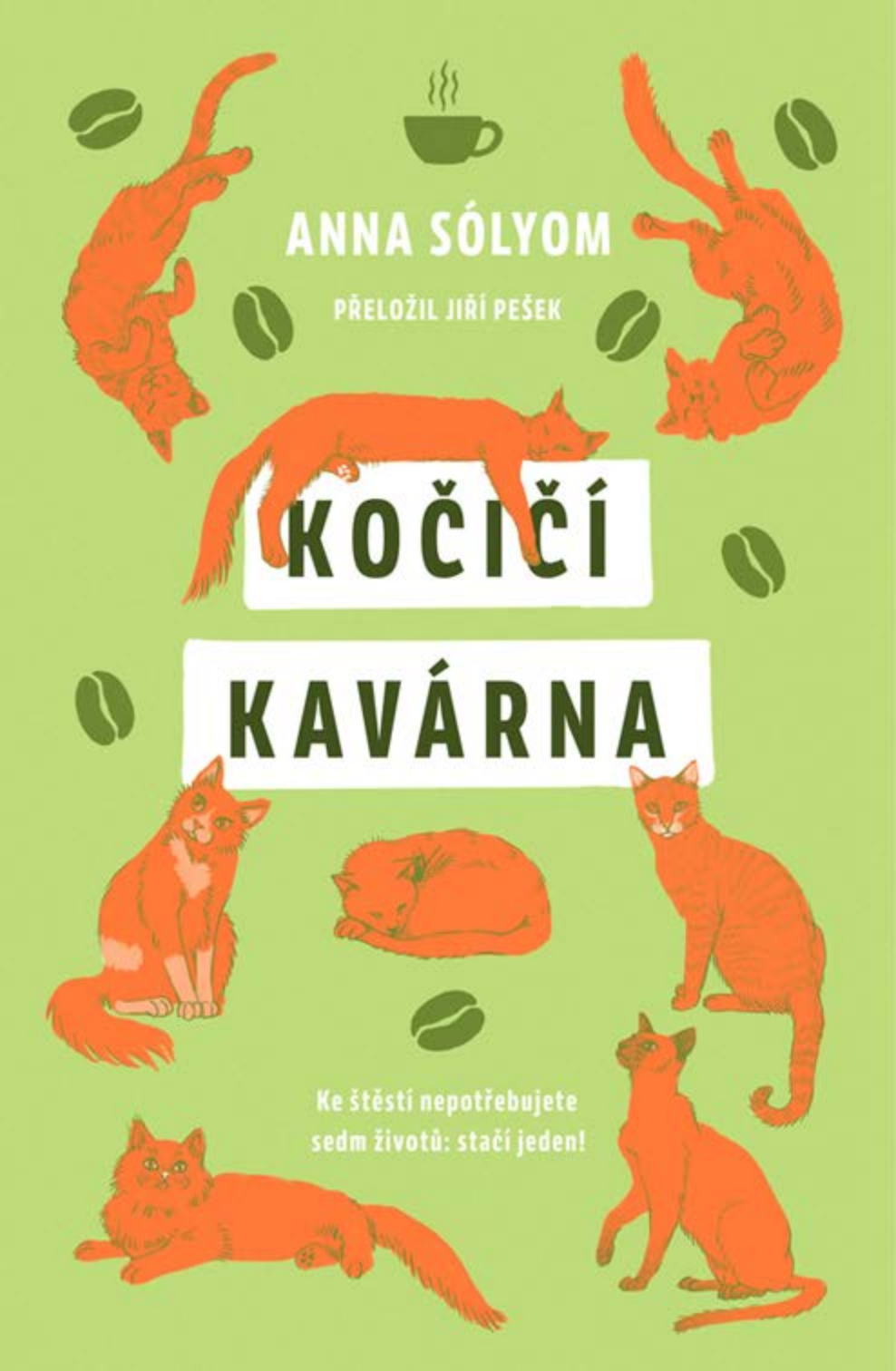

ANNA SÓLYOM

PŘELOŽIL JIŘÍ PEŠEK

KOČIČÍ KAVÁRNA

Ke štěstí nepotřebujete
sedm životů: stačí jeden!

KOČIČÍ

KAVÁRNA

NEKO CAFÉ

© 2021 Anna Sólyom

© 2021 Catedral (edición)

Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována

bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Jiří Pešek, 2025

Cover and illustrations © Adéla Korbelařová, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5704-6 (pdf)

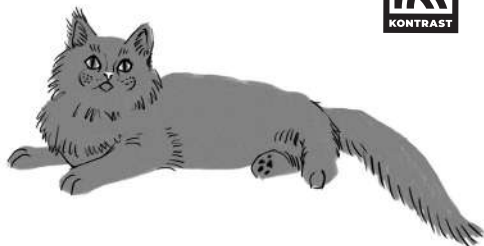
KOČIČÍ

KAVÁRNA

ANNA SÓLYOM

PŘELOŽIL JIŘÍ PEŠEK

Obsah

1.	Noční serenáda	7
2.	Kupovat zajíce... tedy kočku v pytli	11
3.	Máš ailurofobii, drahoušku	17
4.	Neformální představení	25
5.	Kočičí proroctví	31
6.	Starat se o svůj život	37
7.	Osmý do party	45
8.	Klid, odvaha a moudrost	53
9.	Noční procházka	59
10.	Na tanec jsou třeba dva	65
11.	Sedm životů před sebou	71
12.	Co je to <i>ikigai</i> ?	75
13.	Čas téměř vše vyléčí	83
14.	Blažený spánek	87
15.	Markovo tajemství	93

16.	Buddhovy oči	99
17.	Učitelovy dopisy	107
18.	Skrytý poklad	111
19.	Emoční strečink	115
20.	Elíasova cesta	121
21.	Umíš mluvit kočičí řečí?	127
22.	Hořkosladká oslava	131
23.	Dárek pro Figara	137
24.	Černý kavalír	143
25.	Zvědavost zachránila kočku	149
26.	Rovnice změny	155
27.	Nový život ve starém domě	161
	Poděkování	167
	Ediční poznámka	169

Žil jsem vedle několika zenových mistrů.
Všechno to byly kočky.

Eckhart Tolle

1.

Noční serenáda

V arabských zemích a Turecku mají kočky šest životů; v Hispanoamerice a Portugalsku sedm; v zemích, kde se mluví jazykem Shakespearovým, devět. Proč kočka potřebuje tolik životů?

Staré anglické přísloví to vysvětluje takto:

V prvních třech si hraje.

V dalších třech se potuluje po ulicích.

A v posledních třech zůstává doma.

Než Nagore poprvé vstoupila do Neko Café, o kočkách rozhodně nic nevěděla, ale měla pocit, že ona sama žádný život nemá. Ani jeden.

Všechno to začalo jedné dusné horké noci. Po dlouhém převalování se jí podařilo usnout. Spala však sotva hodinu, když ji vzbudil pronikavý, úzkostný skřek.

Nagore si nejprve myslela, že ji ten skřek provází z hlubin noční můry. Převalila se v posteli. Byla příliš vyčerpaná na to, aby se vrátila do světa. Ještě ne...

Pak ho uslyšela znovu, teď už však byla zcela vzhůru. Znělo to jako nářek dítěte, které bezútěšně pláče a nemá nikoho, kdo by ho utěšil.

Přetáhla si polštář přes hlavu a snažila se ten zvuk utlumit, aby mohla znovu usnout. Ale nešlo to, protože k prvnímu hlasu se přidal druhý, ještě agresivnější.

Pak jí to došlo. Ty zpropadené toulavé kočky se hašteřily přímo pod jejím oknem, ve vnitřním dvoře, který zvuky zesiloval jako reproduktor.

„Jak já nenávidím léto...“ řekla si k smrti ospalá. Kdyby měla klimatizaci, zavřela by okno, aby si to mučení ušetřila, avšak to nebyl její případ. Musela ho nechat otevřené, aby se v tom horku a dusnu mohla alespoň trochu nadechnout.

Noční serenáda pokračovala disonantním sborem, znějícím jako by jej tvořily hlasy bezmocných dětí. Tedy až do chvíle, kdy ze sebe jedna z koček vydala hrozivý nářek a její protivník odpověděl ještě hroziivějším zamručením.

Nagore se zlostně posadila. Seděla na posteli a také by si zoufale zavyla, kdyby s nespavostí nebojovali i další sousedé.

Nový válečný pokřik jí pronikl do ucha jako dýka. Už toho měla dost. Aniž by v pokoji rozsvítila, vzala z nočního stolku sklenici plnou vody a vylila ji z okna.

Náhlé nespokojené zamňoukání následované dunivým křupnutím povaleného květináče jí prozradilo, že zasáhla svůj cíl.

S pocuchanými nervy se opřela zády o čelo postele a rozsvítila olivově zelenou lampičku na nočním stolku. Nyní již dokonale probuzená sáhla po telefonu, aby zkontrolovala čas. Na prasklém displeji svítilo 3:05 spolu s malou obálkou ohlašující novou textovou zprávu.

Byla z banky.

Naplněna strachem zhasla světlo, jako by ji tak zaměstnanci banky rázem nemohli vidět. To byla hloupá myšlenka, neboť ti nejspíš právě tvrdě spali, jelikož si mohli dovolit funkční klimatizaci nastavenou na teplotu 22 °C.

Upozorňujeme Vás, že platba za fakturu, která přesahuje aktuální zůstatek, je splatná následující pracovní den. Pro případné další informace se prosím obraťte na pracovníky Vaší pobočky.

Nagore začala nervózně ťukat do kláves na displeji, aby se dostala na svůj bankovní účet a zkontrolovala rozsah katastrofy. Z částky, kterou tam našla, se jí sevřelo srdce: pouhopouhých třiadvacet eur oproti víc než stovce, kterou jí hodlali naúčtovat za telefon.

„A do hajzlu!“ vyhrkla do tmy, když přemýšlela o tom, jak se její faktura za telefon mohla vyšplhat až k trojmístné částce. Její tarif na internet a volání odpovídal pětapadesáti eurům. Je pravda, že si krátce zavolala s kamarádkou na výletě v Maroku, ale nikdy by ji nenapadlo, že to bude taková pálka.

Rozhořčená by okamžitě zavolala svému operátorovi, kdyby nevěděla, že bude muset jednat s automaty

nebo telefonisty na druhém konci světa, což by její náladu jen zhoršilo.

Odložila mobil na stůl, objala si kolena a zkoumala tmou, zatímco se snažila uklidnit svou mysl. Absolvovala už půl tuctu pracovních pohovorů bez jakéhokoli výsledku. Od té doby, co odešla z komunikační agentury, kde byla obětí obtěžování, jí nic nevycházelo.

Aniž si to uvědomila, začaly jí po tvářích stékat slzy.

Mohla by požádat o pomoc rodiče, ale to by byla příliš velká životní prohra. A tak jsem tady. Bez práce, bez peněz, bez partnera... jenom dluhy a ty příšerné kočky na dvoře, které mi nedají spát, říkala si, když si spočítala, že do čtyřicítky jí zbývá pouhých pět měsíců.

Nagore měla pocit, že se nachází uprostřed existenciální černé díry, která ji beznadějně táhne ke svému prázdnému středu.

Ve snaze se alespoň trochu povzbudit se vrátila do léta před mnoha roky, kdy jela kempovat s Luciou, svou spolužačkou z univerzity. Dvě bláznivé studentky grafického designu cestovaly po Somersetu na jihu Anglie a hledaly grál.

V ten okamžik telefon dvakrát zavibroval a jeho obrazovka prozářila okolo panující tmou.

Poté, co Nagore při svém již několikátém pokusu o spánek telefon vypnula, na zlomek vteřiny přemítala o tom, kdo jí to sakra píše uprostřed noci.

2.

*Kupovat zajíce...
tedy kočku v pytli*

Nagore probudilo pronikavé vyzvánění pevné linky. Spala sotva pár hodin, a tak znovu zabořila hlavu pod polštář a čekala, až neznámý volající zavěsí. Telefon se nacházel v obývacím pokoji, protože jí na něj obvykle volali jen s nabídkami zázračných tarifů.

Když vyzvánění konečně ustalo, úlevně si povzdechla. Zdálo se, že se jí opět zmocňuje spánek, když její odpočinek narušilo nové drnění přístroje.

Pochopila, že se službu konající obchodník jen tak nevzdá, a tak se vypotácela z místnosti, kde se jí při každém kroku točila hlava, jako by se pohybovala po palubě lodi.

Jejím prvním nutkáním bylo odpojit přístroj a vrátit se do postele, ale stín pochybností ji přiměl nejprve zvednout sluchátko.

„Nagore, jsi tam?“

Už to byly víc než dva roky, co naposledy slyšela ten svěží, energický hlas, jemuž ihned odpustila, že volá v půl deváté ráno.

„Lucío... Zrovna včera jsem si na tebe vzpomněla.“

„Četla jsi mou zprávu na whatsappu?“

„Ne... Ještě ne. Spala jsem. Teda spíš jsem se o to snažila. Co se děje?“ zeptala se vyděšeně. „Někdo snad umřel?“

Upřímný hlasitý smích na druhém konci telefonu jí prozradil, že se její dávná kamarádka vůbec nezměnila.

„Někdo někde určitě umřel, lidé umírají každý den,“ řekla filozoficky. „Ale ne, volám ti, protože mám pro tebe skvělou zprávu... Před pár dny se mi ozvala Amanda. Napsala mi z nějaké turistické chaty v pohoří Atlas. Vzpomínaly jsme na studentské časy a povídaly si o životě... Víím, že jsem poslední dobou byla fakt mimo, moc mě mrzí, že jsem o sobě nedávala vědět. Ale mít dítě člověka úplně pohltí, hotová černá díra.“

„Dovedu si to představit,“ řekla Nagore s náhlým smutkem v hlase. „Těším se, až konečně uvidím...“

„Saúla. Jmenuje se Saúl.“

Nagore se chtěla omluvit, ale Lucía ji přerušila svým zpěvavým hlasem:

„Neboj se! Brzo se potkáme.“

„Já bych stejně donedávna nemohla... Víš, že jsem žila deset let v Anglii a vrátila jsem se teprve před pár měsíci, protože... No, na tom teď nezáleží. Co ta skvělá zpráva?“ zeptala se Nagore a nedokázala potlačit rozespálé zívnutí.

Čekala oznámení ve stylu „Jsem zase těhotná“ nebo „Budu se vdávat a chci tě mít na svatbě“, ale nejoptimističtější členka Rozmařilé trojky, jak jim ve škole říkali, vyhrkla:

„Chci ti to říct osobně. Mám se stavit u tebe doma? Musím být před desátou v kanceláři, ale předtím bychom mohly stihnout kafe.“

Nagore s rostoucí bolestí hlavy přejela očima nekontrolovatelný nepořádek v obývacím pokoji a řekla:

„Radši se sejdeme v baru na trhu... Můžu tam být za dvacet minut.“

„Super!“

O jednu sprchu a padesát kroků později Nagore objímala svou kamarádku. Její překypující energie však způsobila, že se cítila ještě slabší a sklíčenější.

Znovu ji napadlo, že by jí bylo lépe v posteli, ale znala Lucíu dost dobře na to, aby věděla, že by se jí jen tak nezbavila. Přes svou dobrosrdečnost byla tvrdohlavá a krapet panovačná. Pokud se rozhodla, že se musí sejít v devět hodin ráno, zkrátka se tak stalo, i kdyby kvůli tomu měla vyrazit dveře jejího bytu. Zkrátka když si něco vzala do hlavy, bylo zbytečné jí odporovat.

„Dva pomerančové džusy a dvě kávy,“ požádala číšníka, aniž by se Nagore zeptala. „A dáme si napůl jeden z těch sendvičů.“

„Hele, brzdi, mám u sebe jen pár eur...“ snažila se ji zastavit Nagore. „Už jsme se dlouho neviděly, ale musím se ti přiznat, že jsem bez peněz.“

„Já vím, blázínku... Amanda mi vyprávěla, že nemůžeš najít práci... Neboj, dneska tě zvu, protože slavíme! Každopádně tvoje finanční problémy brzy skončí.“

„Cože?“ zeptala se Nagore nedůvěřivě.

„No jasně, proto jsem tě taky chtěla vidět. Dobrá zpráva je, že jsem ti hříčkou osudu našla práci.“

Nagore si pomyslela, že se všechno děje příliš rychle na její bolavou a nevyspalou hlavu.

„Opravdu?“ zakoktala se překvapeně. „A o co jde?“

Lucía se zakousla do své půlky sendviče s lososem, usrkla si džusu a dala se do vysvětlování:

„Možná to není práce, v jakou jsi doufala, ale poplatí ti účty a ještě ti něco zbyde. A příště můžeš na snídani pozvat ty mě,“ dodala a spokojeně se přitom usmála.

„Ale jak víš, že tu práci dostanu? Předpokládám, že budu muset absolvovat pohovor, a... musím mít na čele napsané *nebrat*, protože mě v poslední době odmítli na všech, na kterých jsem byla.“

„Tady žádný pohovor není, i když se určitě budeš muset nejdřív seznámit se svou šéfovou.“

„A jak víš, že to nepokazím?“

„Prostě intuice.“

Lucía jedním douškem dopila kávu a otřela si rty malým kouskem ubrousku. Pak položila své drobné, jemné ruce na stůl a otevřeně se zadívala do Nagořiných zelených očí. Žerty stranou, chystala se začít mluvit vážně.

„To, že sis doteď nenašla práci, nemá nic společného s tvým věkem, zlato. Možná je problém v tom, že nevíš, co chceš, čehož si někdo, kdo rozhoduje o tom, jestli jsi ten správný kandidát, všimne.“

Nagore si podrážděně povzdechla. Po dvou letech, co se neviděly, neměla Lucía právo ji soudit.

„Ale našla jsem pro tebe ideální řešení,“ pokračovala. „Jedna moje japonská kamarádka se přestěhovala do Barcelony a potřebuje někoho spolehlivého do kavárny, kterou se chystá otevřít. Pro začátek ti může platit tisíc eur měsíčně, spolu se sociálním pojištěním, dovolenou a tak dále.“

Číšník, který je obsluhoval, nastražil uši. Nagore si pomyslela, že možná bere menší plat, než jaký jí kamarádka právě nabízela.

„Nemám žádné zkušenosti jako servírka... Jakmile mě vyzkouší, zjistí, že se na tu práci nehodím.“

„Já si jsem jistá, že hodíš!“ řekla jí Lucía a prohrábla si svou gagátově černou hřívu. „Je to jedno z těch míst, kde zákazníci stráví hodinu u jednoho kafe... a myslím, že víc než patnáct lidí se tam nevejde. Jumi potřebuje někoho, kdo umí dobře anglicky jako ty, protože ona žádný jiný jazyk neumí. Kromě japonštiny samozřejmě.“

„Tak to nezní špatně...“ řekla Nagore o něco uvolněněji. „Kde je ta kavárna? A jaká je otevírací doba?“

„Je to deset minut odsud. Řekla mi, že pracovní doba je od dvou do půl deváté s tím, že musíš do práce i v sobotu. Čeká tě dnes odpoledne, protože by ráda oficiálně otevřela už v pondělí.“

Překvapená novinkami si Nagore říkala, že má celý víkend na to, aby si na tuto myšlenku zvykla. Pracovat šest dní v týdnu v zaměstnání, které nikdy předtím nedělala, bude těžké, ale rozhodně lepší než být na ulici, protože faktem je, že by jinak neměla na nájem. Nejdřív

ale bude muset zvládnout ten pohovor, co vlastně pohovor není.

„Jestli se jí budeš líbit, Jumi ti nabídne měsíční zkušební dobu,“ vysvětlila Lucía, „a pak smlouvu na dobu neurčitou. Víím, že tvým životním posláním není servírovat čaje a dorty, ale... pomůže ti to, než si najdeš něco lepšího. Každopádně se snaž trochu ovládat, pokud se nechceš zase vrátit na začátek.“

„Proč mi to říkáš? Vždyť já jsem hodná, nekonfliktní holka... teda skoro vždycky. Nebo mi něco uniká?“

„No, vlastně je tu jeden detail, který jsem ti o té kavárně ještě neřekla.“

„Jaký detail?“ zeptala se Nagore v obavě, že ji kamarádka posílá do doupěte neřesti.

Lucía se nervózně usmála a teprve potom jí přiznala:

„Víš, Nagore, jde o to, že je to kočičí kavárna.“

3.

Máš ailurofobii, drahoušku

Po Lucíině odchodu strávila Nagore další půlhodinu zíráním do prázdného šálku kávy. Smích skupiny nově příchozích stavebních dělníků ostře kontrastoval s její náladou.

Jelikož neměla sílu vstát, stočila pohled k příšernému obrazu visícímu za barem. Toporným amatérským stylem – nepochybně šlo o dílo příbuzného majitelů – znázorňoval holý strom v bouři. Ten dřevěný skelet nyní ztvárňoval její vlastní život a blížící se bouře měla jméno: Neko Café.

Než Lucía vyrazila za dalšími pochůzkami, sdělila jí, že právě tak se jmenuje místo, kam má jít na pohovor, neboť *neko* je japonsky „kočka“.

Nagore se jí neodvažovala říct, že si myslí, že to nezvládne, a to bez ohledu na skutečnost, jak moc potřebuje peníze. Ze slušnosti na pohovor půjde, ale udělá všechno pro to, aby ji nevybrali.

S hlavou v dlaních a černými vlasy jako závěsem, jenž ji chránil před okolním světem, se podívala na své vlastní šaty. Po mnoha letech nošení volaly po odchodu do důchodu, ale bylo nemyslitelné, že by si to léto mohla šatník obnovit.

Na pokraji nervového zhroucení stále myslela na toulavé kočky, které jí kazily večery. Bude je muset snášet i ve dne, navíc v kavárně uzpůsobené právě pro ně? „*No way...*“ vypomohla si oblíbeným výrazem svého bývalého přítele. Raději by pracovala v obchodě s plazy nebo v pavilonu jedovatých pavouků, než aby snášela a krmila ty sobecké chlupáče. Od chvíle, kdy ji v dětství dědečkův kocour škrábnul na tvář, když ho hladila při krmení, je z celého srdce nenáviděla.

Poté, co si zdřímnula, aby se vzpamatovala z nemilých pracovních vyhlídek, zoufalství a hněv ustoupily rezignaci. Při sprchování si řekla, že není v pozici, kdy by mohla odmítnout jakoukoliv nabídku, i kdyby šlo o tu nejstrašnější práci na světě.

Byla tak nervózní, že na schůzku dorazila deset minut před stanoveným časem.

Zdálo se jí, že se vzduchem ze stromů na náměstí line vůně pomerančových květů. Odtud se vydala po pěší zóně k číslu 29. Než se odvážíla vstoupit, zpozvalí si lokál prohlédla.

Čelo a ruce měla zalité potem, a nebylo to kvůli ubíjejícímu barcelonskému červenci. Několikrát

se zhluboka nadechla, jak ji to naučil její učitel jógy v Londýně.

Nad vchodovými dveřmi cedule s nápisem NEKO CAFÉ podpírala velký šálek kávy, z něhož trčela hlava černé kočky. Nebýt jejího odporu ke kočkovitým šelmám, připadal by Nagore ten design docela komický.

Pod tímto umělecky vyvedeným poutačem se ve velké skleněné výloze nacházeli páni a vládci tohoto místa. Dva z nich seděli ve větvích falešného stromu se strážní věží na vrcholu. Další ji podezřívavě pozoroval zpod stolu. Zdálo se jí, že v zadní části kavárny zahlédla další dva, jak spí schoulení v koši, z něhož jim trčely oba ocasy.

Bezpochyby scéna jako vystřižená z její noční můry.

Nagore už chtěla hodit ručník do ringu, ale vtom se otočila a málem vrazila do drobné elegantní Japonky. Byla oblečená v černé a bílé, stejných barvách jako na ceduli.

„Ty musíš být Nagore,“ řekla bezvadnou angličtinou a oběma rukama jí v mírné úkloně nabídla vizitku. „Pro veřejnost otevíráme až v pondělí, ale vše už je připraveno.“

Poté, co si Juminu vizitku uložila do kabelky, napadlo ji, že možná mohlo působit trochu nešikovně, že si s sebou nevzala životopis ani obyčejnou vizitku.

„Lucía mi už pověděla o tom, jak miluješ kočky,“ řekla Japonka, když otevřela dveře, aby ji pozvala dál.

Nagore polkla, zatímco v duchu na svou kamarádku sesílala hromy a blesky.

„Nepůjdeš dál?“ zeptala se Jumi a gestikulovala přitom svými malými bílými rukama.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Kočičí kavárna.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.